

Az Európai Költői Torna 2013 döntője és két gálaestje

November 16-án a maribori színházban került sor az Európai Költői Torna 2013 nagydöntőjére. A Pannon Írók Társasága közreműködésével megrendezett nagyszabású nemzetközi irodalmi rendezvényen hét ország költői mérették meg egy-egy új versüket. A magyar színeket, mint előző számunkban megírtuk, Szalai Zsolt képviselte. A két esztendővel ezelőtti nagydöntő győztesét, Ferencz Győző költő, műfordítót is soraiban tudó háromtagú zsűri az esten, a közönséghez hasonlóan, Senka Marić-Šarić boszniai költőnő Dobro je (Jól van) c. írását ítélte a legjobbnak. Így az idei évben ő nyerte az Európai Költészet Vitéznője címet, valamint az ezzel járó bronz rózsát és 1000 € pénzjutalmat.

A döntő mellett a nemzetközi program keretében október 26-án Szarajevóban, december 7-én pedig Kassán, Európa idei Kulturális Fővárosában rendeztek a nemzetközi partnerek egy-egy sikeres gálaestet.

A Pannon Írók Társasága képviseletében ezeken Szalai Zsolt mellett Szemes Péter alelnök és Tóth Imre titkár vettek részt, akik megbeszélést folytattak a további együttműködésről.

A Vörösmarty Társaság elismerése Péntek Imrének

November 28-án tartotta jubileumi közgyűlését a székesfehérvári Vörösmarty Társaság, mellyel a Pannon Írók Társasága szoros, baráti-szakmai kapcsolatot ápol. A nagy múltú szervezet 25 éve alakult újjá, visszakapta egykori székházának egy részét a Kossuth utcában, ahol a társaság működik, s újabban a Vár c. folyóirat szerkesztősége található. Az ünnepi megemlékezésen Bobory Zoltán elnök visszatekintett az elmúlt évtizedek történéseire, a számos tanácskozás, irodalmi est rendezésére, a könyvkiadásra, az alapvetően sikeres programokra, eseményekre. Az ünnepségen mutatták be a társaságról szóló kötetet, az alapítóknak pedig

emlékplakettet adtak át. Lapunk főszerkesztője, Péntek Imre, József Attila-díjas költő szintén az alapítók közé tartozik, s a közgyűlésen ő is megkapta Szakál Antal szobrászművész bronz plakettjét, melyet Bobory Zoltán elnök adott át.

A Kortárs folyóirat verspályázatának eredményhirdetése

Az idén harmadik alkalommal hirdette meg a Kortárs szerkesztősége meghívásos költőversenyét, amelyre 15 pályamunka érkezett. Ez úttal Arany János „Ez az élet ...” című versének három sorát kellett beépíteni a születő új parafrázisba, a költő stílusában. A díjazottak között találjuk Péntek Imre *Pokolba kísérhet* címmel készült költeményét is. A díjátadóra december 11-én a Petőfi Irodalmi Múzeumban került sor; a résztvevők egy-egy palack különleges minőségű Légl Ottó bor mellett kortárs képzőművészek grafikáit kapták jutalmul.

Vallomás- és dokumentumkötet Pék Pálról

December 11-én, Nagykanizsán a Halis István Városi Könyvtárban emlékeztek meg arról, hogy öt éve hunyt el Pék Pál költő, lapunk alapítója és szerkesztője, a város szellemi életét évtizedeken át meghatározó, sokoldalú személyisége. Egy 2004-ben, a dr. Mező Ferenc Gimnáziumban vele készült tv-interjú – melynek szövege publikálatlan maradt – adta az ötletet, hogy az évforduló alkalmából egy vallomás- és dokumentum kötetet lehetne összeállítani a kollégák, barátok, tanítványok visszaemlékezéseiből. Deregi László – a tv-interjú készítője – vállalkozott arra, hogy szerkesztőként gondozza a kötetet, amelynek bemutatóját 11-én tartották. A házigazda Kardos Ferenc költő volt, aki maga is szerepel a kötetben, mint a Pék Pál-hagyaték gondozója. Olvashatjuk ebben dr. Márkus Ferenc verselemzését, Lehota János portréját, s mások személyes hangvételi írásait. A kötethez Péntek Imre írt előszót.

Fischer György Művészeti Ösztöndíj

Tavaly novemberben hunyt el váratlanul Fischer György, Munkácsy-díjas szobrászművész, az Ady Endre Művészeti Gimnázium tanára. Pár éve a Páterdombon lévő műtermes lakásából kiköltözött, egy Zalaegerszegtől nem messze lévő kis faluban, Nemesszentandrásra és teremtett új otthon, műtermet magának. Tele volt tervekkel, félbehagyott munkákkal; barátait, kollégáit, tanítványait megdöbbentette hirtelen távozása. Az utóbbiak, a családdal egyetértésben, újszerű kezdeményezéssel léptek fel: egy jótékonyági művészeti aukció bevételéből megalapították a Fischer György Művészeti Ösztöndíjat, amelyet tehetséges, felvételiző diákok nyerhetnek el. A művész halálának egy éves évfordulója alkalmából újra kinyílt a régi műtermes lakás, a Báthori utcában, és sok-sok látogató vett részt ezen az estén, akik eljöttek emlékezni, nézelődni, s a tehetősebbek, műgyűjtők vásárolni – a felajánlott változatos műtárgyegyüttesből. Az aukció szép sikert hozott, a hírek szerint 600 ezer Ft jött össze a vásárlások nyomán, egy Fischer-plasztika pedig kisorsolásra került a vásárlók között. A bensőséges esemény megnyitójára Szálinger Balázs József Attila-díjas költőt, drámaírórt kérték fel a rendezők. Elhangzott megemlékezését az alábbiakban közöljük.

Láthatatlan karok

Nekem csak a szobrokon keresztüli Fischer György jutott. Ezer és egy alkalom lehetett és szállt el észrevétlenül, hogy megismerjem az igazit – de biztos így kellett lennie. És nagyon örülök annak is, amit a szobrokon keresztül kapok belőle.

Érdekes ez az ismeretség. Nem mondanám nem-ismeretségnek. Már nem merném nem-ismeretségnek mondani. A fából-kőből-agyagból kigondolt, megformált, negatívvá varázsolt, újra kiöntött, megint kifordított és megint kiöntött, lecsiszolt, lefaragott, fényesre dörzsölt, letörölt, helyszínre vitt, óvatosan kiemelt, helyére tett, lefotózott, tisztelt és szeretett Fischert ugyanis ismerem, nekem ez az ember az ismerősöm, és azt hiszem, hogy értem is.

De mit értek belőle? Persze adja magát a magány, mint ezeknek a bronzból készült, katonának túl civil, civilnek túl katonás figuráknak általánosan használt címkéje. Hadd mondjam én is a magányt, de hadd tartsam fontosabbnak egy minősített alesetét: az árvaságot. Nem egy éve, az alkotó távozása óta árvák ezek a lények – hanem a bennük kinyílt-

Fischer György:
Figurina

kivirágzott, a bennük megvalósult Fischer György, az az árva.

Mindenhol hallani arról a legendásan jó humorérzékről. Amiről persze lemaradtam – és most mégis úgy gondolom, nem maradtam le róla, sőt, megismerve-megértve ezeket a szobrokat, rajtuk keresztül pedig az alkotót, azt hiszem: ezt a humorérzékét magamtól is kitaláltam volna. A humorérzék nem feltétlenül jelent jó kedélyt. Ugyanakkor viszont páratlan komplementere az árvaságnak, okos emberek esetében velejárója is. Viccelődni az viccelődik, akinek van mit elviccelnie. De ez nem felületesség, nem a komoly dolgok elől való menekülés. Hanem ezeknek a komoly dolgoknak, a fájdalomnak, az árvaságnak az emberi fogyasztásra alkalmassá váló tétele. Fischer György személyisége ezért se múlt el, azokkal marad, akik ismerték – és megismerhető azok számára is, akik már nem ismerhették meg a földibb olvasatban. Csak ebben a formában.

Tegnap a csáktornyai várban, ahol valószínűleg hetekkel előre és hátra mi voltunk az egyetlen

látogatók, a pokoli hideg teremben egy olyan fa Krisztust találtunk, amit Fischer György is látott. Se keze, se lába, csak az a lehajtott fej és az árvasága - és a lecsukott szem mögött is biztos tekintet: nincs neki szüksége se kézre, se lábára, hogy együtt tartsa az övéit. Hogy látta ezt a Krisztust, az persze csak megérzés. Kerestem a neten, van-e ottani gyűjteményben munkája, volt-e ottani kiállítása, de nem találtam rá hivatkozást. Úgyhogy egyszerűen csak megkérdeztem ezt az új ismerősömet, és ő mondta, hogy látta ezt a szobrot.

Ez a kezdeményezés, aminek az első alkalmát éljük, ez a kiállítás a barátok-tanítványok munkáiból, ami majd átlényegül, és ösztöndíj lesz belőle – ez a kezdeményezés legyen az a bizonyos láthatatlan, ölelő kar. Ami mögött mindig ott lesz a gondolkodótöprengő lény a legendás humorérzékeivel, aki oda is szórja az árvaság érzetét az övéi közé, de nem is engedi, hogy teljesen árvák maradjanak.

(Perlak, 2013. november 30.)

Fischer György: Széplélek

